

Les festes

Dia 8 de Desembre

Les Filles de Maria celebren la seva festa principal. Fins i tot han fet programes i, a la tarda, hi ha predicador foraster.

Certament per moltes noies aquesta és una festa senyalada, que arriba endintre del seu esperit. Els xicots solen ser més barroers, però encara hi ha, gràcies a Déu, noies sense complicacions, d'ànima blanca, que somnien una vida senzilla, cristiana..

Vigília de Nadal

Presses per acabar els pessebres també n'hi ha.

Més neguit, per preparar el dinar.

Al vespre — cansats, lassos — anirem a Missa del Gall.

En la Missa del Gall va acostant-se, sense saber perquè, aquell moment en que ens sentim l'ànima lleugera. Es quan es fonen en una sola cosa les enyorances de la infantesa, els estels de la nit, el Gran Goig que anuncien els àngels i el millor que tenim dintre nostre.

Amb una esgarriança descobrim que ésser home és una cosa molt simple, tant, que essent-ne, es pot atènyer l'infinit.

Dia de Nadal

Ens hem llevat tard. Som Nadal! Era encara ahir que ho esperàvem amb il·lusió. Ara que ja hi som, la il·lusió s'ens ha fos. Com tot el d'aquest món...

Al nostre poble de M. hem organitzat, per donar més solemnitat a la festa, un espectacle de « varietés ». El pobre Ricor, en saber-ho, ens ha volgut fer la competència i ha muntat una « vetllada nadal·lenca ». Però no. No ha passat res. Només hi han anat velles i criatures.

Sant Esteve

A la comarca sol ésser un dia sense relleu, un dia d'aquells que s'han de deixar passar, que es van escolant sense pena ni glòria.

Però aquest any — i ja l'altre any — al poble de Riells del Fai han organitzat una gran vetllada de cançons nadal·lenques. Cançons d'aquestes que tothom ja sap i de les altres que tothom pot aprendre. Les han cantades tots els joves i noies del poble més petit de la comarca. Els altres hi hem anat a aprendre'n.

Festa Major d'hivern

Uns treballem i els altres no treballem. Uns anem a Ofici i els altres ho aprofitem per anar a cobrar la llet a Barcelona. Cap a la tarda el cafè es va omplint i, de vegades, la cosa s'acaba com en les festes grosses.

Sant Antoni

Dorze cavalls nets i polits. Tres carros arranjats. Gent que corre per veure la passada. Sí, encara que els vostres músics de Granollers toquin la « marxa » de sempre, sempre, nosaltres sentim viva-ment la festa de Sant Antoni. La sentim ben nostra. Anem a Ofici, recollim caramels i galetes, presumim a cavall, anem al ball Sant Antoni, sabeu, és tot una festa als pobles. Sant Antoni, Sant Antoni abat... No, no; només Sant Antoni.

Aquesta gent que el dijous arriba...

...Acaba de celebrar una colla de festes. La primera va ésser la de la Puríssima. L'última la de Sant Antoni. A tot arreu s'ha parlat també de la festa de Sant Sebastià. Aquesta festa és « vot de poble »; els avantpassats la instituíren perquè aquest Sant romà — nobilíssim — va deslliurar-los dels estralls de la pesta.

Es bo, mentre els dijous venim cap a mercat, anar parlant de les festes. L'autobús va molt ple i els vidres, pel cantó de fora són glaçats. Quan s'acaba de tancar la porta del cotxe, que bé costa prou, tots ens sentim submergits en una atmosfera una mica espessa però bon xic agradable, que ens fa venir una esgarriança de benestar. Alguna parada escaducera pel camí aboca una galleda d'aire glaçat sobre aquest nostre benestar. Com un mal pensament, ens vé al cap, llavors, la freda humitat d'aquest Granollers gris de les llargues hores al rengle. Per això no trobeu estrany que, tot parlant de les festes, surti algú amb el ciri trencat d'una imprecació un xic gruixuda contra aquests homes, zelosos guardians del rengle, que fan pagar per patir fred.

La vida moderna és molt complexa, no us penseu. Avui diem mal d'això els mateixos que aquest dia al vespre varem presenciar com onze joves d'Eixòssia se les havien amb onze joves catalans, argentins, hongaresos, brasilenys i fins i tot de Bilbao (« Gran partit el d'en Beitia » — s'acaba de sentir en un extrem del cotxe de línia) tot plegat per quedar tants a tants. També en aquell vespre fred de Desembre tremolàvem com al rengle. Però llavors devia ser, segurament, d'emoció i, per altra banda, no hi havia ningú que ens fiscalitzés què portàvem als cistells. Varem ser nosaltres mateixos que, generosament, aportàrem la nostra ajuda monetària. Ben conscients de que la glòria dels colors blaugrana, i de la nostra mateixa terra, és cosa íntimament lligada amb el benestar d'aquests onze valents de diversos països i amb el dels zelosos administradors de llur bona vida.

La vida moderna és molt complexa. Tot venint a Granollers estem parlant de les festes, però ja ho veieu: d'ací i d'allà, des de diferents punts del nostre cotxe, van sortint altres comentaris que reclama l'exigent actualitat.

Estem parlant — amb entusiasme una mica contingut però evident — de l'àpat que ens ha ajudat a santificar un d'aquests dies passats. Ens mirem uns als altres i ens descobrim unes cares vermelles i plenes de salut. No sabem dir si és la influència dels àpats passats o bé una conseqüència de l'atmosfera actual perquè, com deïm, el cotxe va atapeït. De sobte hom descobreix que en Pere porta un paquetet a la butxaca i es fa una mica de broma a la seva esquena. Tothom sap que en Pere és encara dels que es porten l'esmorzar de casa. Ell no hi creu amb això d'anar a esmorzar a Granollers i deixar els « quartos » a Can X o a la Fonda H., total per tres miserables costelles de porc i dues botifarres i un plat de mongetes. No, no; en Pere s'entaularà a Can Z, es farà portar un got de vi i desembolicarà honradament el seu pa amb truita.

A en Pere — com succeïria a qualsevol de nosaltres — el molesta que es fiqui en les seves intimitats. Més, quan les intimitats són tan clares, rectes i profitoses com aquests esmorzars setmanals. Però algú li acaba de dir que el paper de diari es veu untat i, per por de tacar-se l'americana, es treu discretament el paquet de la butxaca. El diari és un « Correu Català » de diumenge passat. Va més bé que « La Vanguardia » perquè és més gros. Mig untades per l'oli, tots descobrim les figures esquelètiques d'unes criatures negres del Congo. Al costat hi ha una caricatura amb una serp que, en aquest moment, no acabem d'entendre. Amb els sotracos del cotxe no podem llegir gaire bé les lletres. Però aquelles cares negres sí que ens fan escriuir. Tots els cinc o sis parells d'ulls que les mirem semb'em ben disposats a sentir-ne llàstima. Però només falta que un — precisament dels que no es porta l'esmorzar — deixi anar un acudit: « Peret, a veure si els dones el teu esmorzar », perquè ja tots, contents i tranquils, ens traguem aquell pes de sobre.

Estem parlant de les festes, de com han anat les festes, quan tot d'una el nostre autobús fa un sotrac sobtat i es para. El nostre autobús és d'aquells que l'escriptor Josep Pla en diu de « vol gallinaci ». No sabem si pels caps de bestiar que porta al sostre o per la poca empenta que li deixen agatar les freqüents parades.

Ja a les envistes de Granollers, el nostre autobús ha tingut « panne ». Costa de determinar-se a baixar amb aquesta blancor al defora! Mandrosament ens anem fent a la nova situació. « A veure... » Però com que la gana ja apreta una mica (no tant com per allà baix al Congo, és clar), ens decidim a agatar els nostres cistellassos i anar arribant a peu.

Allà baix Granollers, « vila oberta », ens espera...

G.

P. S. Demanariem als lectors de GRANOLLERS, COMUNITAT CRISTIANA, que miessin també la primera plana de « El Correo Catalán » del dia 15 de gener. Fóra interessant comparar les seves reaccions amb aquesta que els de la comarca acabem de constatar-nos.